

Μειδιώντας περιμένουν

Ὅστέα τεταπεινωμένα οἰκοδομοῦν λαμπροὺς ναοὺς·
στοιχισμένα στή σειρὰ ὑπομένουν ἀνυπόμονα
τριγμοὺς ποὺ ἀντηχοῦν διαλόγους μυστικούς
ἔτσι συντροφευμένα ποὺ εἶναι τὸ ἓνα δίπλα στὸ ἄλλο.

Κιβώτια - κιβώρια μιᾶς ἄλλης τάξης
ποὺ ἀποπνέουν γαλήνη ἀναπαύσεως.

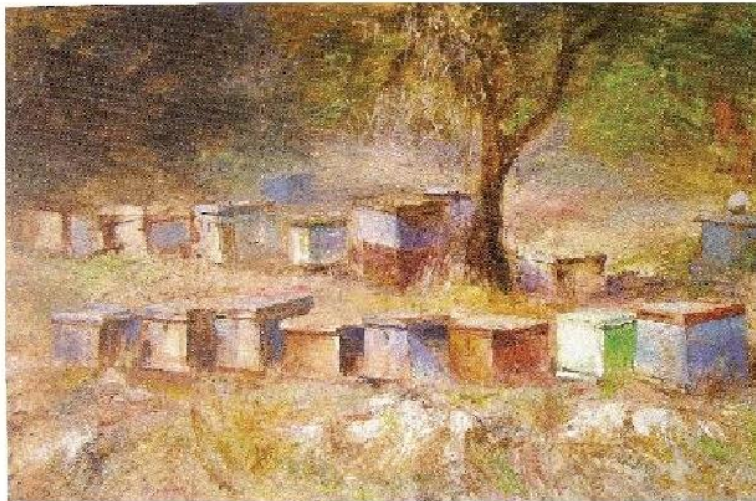
Εἰσέρχεσαι στὶς κατακόμβες ὅπου φυλάσσονται,
νοιώθεις οἰκεῖος σὰ νὰ τοὺς γνώριζες ἀπὸ παλιὰ,
καὶ ἄγνωστοι ἀκόμα γίνονται γνώριμοί σου.

Σὲ συντροφεύουν· γίνονται γέφυρες, περάτες.

Τὰ τόξα τοὺς γίνονται τόξα ποὺ ἐκτοξεύουν
καὶ σὲ πηγαίνουν πέρα ἀπὸ τοὺς στόχους.

Ἐσύ σαι στόχος κινούμενος ἔτσι ὅπως βηματίζεις,
σὲ σημαδεύουν καὶ σὲ κοιτοῦν μὲ θαλπωρὴ,
βγαλμένη ἀπὸ κόκκαλα ἱερά.

Μειδιώντας, περιμένουν
καὶ ἀποκαραδοκοῦν τὴν Ἀνάστασι.

Μάρτιν Κράστεβ, *Κυψέλες μελισσῶν*. Αἶθουσα Τέχνης Ἄνεμος.

Ἐξοχη σύνθεση χρωμάτων σὲ κλίμακες ἀπαλές, σὲ προσκαλοῦν νὰ διεισδύσεις
στὸ ἐντὸς τῶν κιβωτίων καὶ νὰ ἀφουγκρασθεῖς τὴ ζωὴ ποὺ τελεσιουργεῖται ἐκεῖ.

Κάπως ἔτσι δὲν θὰ ἀναδυθεῖ «ἡ ζωὴ ἐκ τάφων»;